

Naplójegyzetek XV.

„Áraszd szeretetlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre”

Miközben a 20. század az emberiség történelmének egyik legvéresebb, legistentelenebb korszaka volt, bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy a Teremtő még a legmélyebb meghasonlottságban sem hagyja magára teremtményeit. Folytatódtak, világszerte mind gyakoribbá váltak Jézus Krisztus és a Szűzanya jelenései. „Ahol legnagyobb a szükség, legközelebb a segítség” – tartja a közmondás, a jelenések és üzenetek, a Jézus és a Szűzanya által kezdeményezett lelkiségi mozgalmak pedig bizonyítják, hogy ez valóban így van. Az Úr megtalálja azokat az erős hitű embereket, akik akár a világi élet megszokottságaitól, örömeitől elfordulva is hajlandók a krisztusi hívást követni, a Szűzanyával együtt imádkozni az utat tévesztett emberiségért, amely Isten nélkül akar boldogulni.

Szent Fausztina, az Isteni Irgalmasság tiszteletének lengyel apostola éppúgy az Istennek szentelt élet után vágyakozó fiatal, 20. századi nő volt, mint a Magyarországon, az akkor még önálló városkának számító Kiszpesten 1913. június 13-án született Szántó Erzsébet. Életindulásuk közös vonása, hogy mindketten egyszerű, mélyen hívő, sokgyermekes családban születtek, és egész fiatalágukat meghatározta a szegénység. Emiatt nem tudtak tanulni, nem végeztek magasabb iskolákat. A katolikus hit gyakorlása, a krisztusi tanítás ragadta meg lelküket, és oltotta beléjük azt a mély vágyakozást Isten után, amely következtében először mindketten a szerzetesi életben keresték hivatásukat. Szent Fausztina nővért több próbálkozás után befogadta a varsói Isteni Irgalmasság Anyja szerzetesi közösség, Szántó Erzsébetnek azonban más utat szántak az égiek. Talán az is a karizmájához tartozott, hogy sorsában ismét megszentelje az Úr az édesanyjai, nagynyai hivatást, a családért végzett szeretetteljes és önfeláldozó szolgálatot.

A nagycsalád, amelybe beleszületett, az első világháború, a fellépő spanyolnáthajárvány és egyéb betegségek, balesetek következtében nagyon hamar széthullott, 10 éves korában már csak beteg édesanyja és egyetlen nővére élt. Sok viszontagság során őket is elvesztette, és 15 évesen teljesen magára maradt a háborút követő erkölcsi és gazdasági válságtól szenvedő fővárosban. Csaknem egy évig alkalmi munkából élt, szinte az utcán, és próbálta megtalálni helyét valamely szerzetesi vagy plébániaközösségben. Így sikerült végül megállapodnia: egy jólelkű, hívő házaspár fogadta be, majd a templomi énekkarban rátalált élete társára is, az elkötelezett keresztényként élő Kindelmann Károlyra. Házasságuk 13 évében hat gyermekük született, és Máriaremetén szép otthont építettek családjuknak. A boldog éveknél a második világháború, majd 1945-ben a férje halála vetett véget. A szegénységgel harcolva, két keze munkájával nevelte fel gyermekeiket.

Mikorra mind önállóvá váltak, 1961-ben érkezett el az ideje, hogy hitében elmélyülve meghallja Jézus és a Szent Szűz hívását. Egész nap ápolta özvegyen maradt, beteg fiát, és nevelte három unokáját, de az estéket, az éjszakákat imádságban töltve teljesítette Jézus kívánságát, egészen átadta magát Istennek. A Szűzanya ezekkel a szavakkal bízta rá a Szeretlángot: *„Tüzet tüzével fogunk oltani: a gyűlölet tüzét a szeretet tüzével. A Sátán gyűlöletének tüze oly magasra csap, hogy azt hiszi, győzelme biztos már, de Szeretlángom megvakítja a Sátánt.”* (Szl. LN, 1964. dec. 6.) A Szent Szűz tanítása alapján és kívánságára kezdte imádkozni a rózsafüzérben a Szeretláng fohászatát: *„Áraszd szeretetlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre”.*

Erzsébet asszony a lelki vezetőivel kétszer járt Rómában (1976, 1978), hogy eljuttassa a Szeretláng üzenetét VI. Pál pápának. Második útja alkalmával az akkor Rómában tartózkodó 40

bíboros – közöttük Lékai László magyar prímás is – megkapta a Szereteláng mozgalomról szóló ismertetőt.

Imaórákon, családokban és plébániákon közös engesztelést tartott követőivel. 1983-ban Jézus kívánságára napló formában jegyezte le lelki útját és a rábízott szent üzeneteket. Írása a *Szereteláng – Lelki napló* címet viseli, 2009-ben lezárult teológiai értékelése is, és egyházi jóváhagyással megjelent kritikai kiadása. A *Lelki napló*ban adta közre Erzsébet asszony a Szűzanyának azt a kérését is, hogy Gyertyaszentelő Boldogasszony napját a Szereteláng szellemében ünnepeljék meg országszerte, ami először 2011. február 2-án meg is történt.

A *Lelki napló* fontos részleteit az elmúlt évtizedek során szinte minden nagyobb nyelvre lefordították, és hatására létrejött a Szereteláng lelkeségi világmozgalom, amely Jézus hívását követi: „Vegyetek részt mindnyájan megváltó munkámban! [...] Ragadjatok meg minden alkalmat a lelkek megmentésére! Ezért fáradozzatok!” (Szl. LN, 1964. jan. 15.)

Az idők kezdetétől az idők végezetéig

A faluról városba kerülő családok általában két generáció alatt kihalnak – mondta keserűen édesapám vagy hetven évvel ezelőtt. Mindkét szülője faluról került Pestre: édesanyja, Juhos Mária a Csallóköz és Mátyusföld határán fekvő Nádszeg község szülőtte volt, édesapja, Mezey Antal pedig a Kiskunság északi szélén található Soltmáriaháza-pusztáról származott. Mindketten alföldi és mindketten Duna menti vidékről érkeztek fiatalon – munkát vállalni – a fővárosba a 19–20. század fordulóján. Házasságukból hét gyermek született, közülük öten érték meg a felnőttkort. Nagyapám kazánkovács volt, és 1912-ben, 46 évesen munkahelyi baleset következtében fellépett tüdőgyulladásban hunyt el. Nagymamám 1918 őszen a spanyolnáthajárvány áldozata lett. Öt kiskorú gyermeket hagyott árván. Közülük a 15 éves édesapám volt a legidősebb, míg a legkisebb, névrokonom, Katóka, épp csak betöltötte a hatodik évét. Az öt árva munkásgyermek mégsem kallódott el az első világháború utáni nyomorúságban, a trianoni békediktátum és a fellépő világgazdasági válság okozta szegénységben.

Apámnak, aki édesanyja haláláig a tehetséges munkásgyermek számára alapított Tisztviselőtelepi Gimnáziumba járt (amelyet a neves író, Gaál Mózes igazgatott), abba kellett hagynia a tanulást. Árvaellátást kapott, dolgozott, és szakmát tanult, hamarosan kertészsegéd lett. Besorozták katonának, a katonaságban a sportban is tehetségesnek bizonyult, előbb síkfutásban, utóbb síelésben ért el jó eredményeket. Három idősebb húga árvaházba került, az elemi iskola elvégzése után ketten varrást, harmadikuk pedig háztartásvezetést tanult. A legkisebbet egy gyermektelen házaspár fogadta örökbe.

Életindulásuk tragikus fordulatai valószínűleg mind az öt testvér kedélyén nyomot hagytak. Szerették egymást, felnőtt korukban is összetartó családot alkottak, de mintha minden együttlétükre rányomta volna bélyegét a soha teljesen ki nem beszélhető, meg nem érthető közös balsors: szüleik és otthonuk korai elvesztésének emléke. Valószínűleg ebből következett az is, hogy az öt testvérnek összesen nyolc gyermeke született. És ebből a tényből vonhatta le a keserű következtetést édesapánk, hogy a mi családunk további nemzedékeinek lélekszáma is hasonlóképpen megfelelődik majd, így mi is a faluból városba került, és ott hamarosan kiháló magyar családok sorsára jutunk.

Ezeknek az előzményeknek az ismeretében nézzük hát, hogyan is alakultak a későbbiek során a demográfiai viszonyok családjunkban. Édesapám és édesanyám két gyermekétől hét unoka született. A többi négy testvér hat gyermekének összesen hat gyermeke van. Feltűnő, hogy csak apám leszármazottai, bátyám és én próbáltuk meg a család fennmaradását hosszabb távra biztosítani. Azt is tudni vélem, hogy miért: azért, mert gyermekfővel hallottuk édesapánk szomorú jóvendölését arról, hogy családjunknak is egy-két nemzedék múltán magva szakadhat. Már akkor, azonnal meg akartuk őt nyugtatni, és fogadkoztunk, hogy nem, higgye el, a mi családunk nem fog egyhamar kihalni.

Ezen az elhatározáson és persze a szerencsén is múlik, ha tényleg így lesz. A Jóisten megadta, hogy gyermekeink szülessenek. Bátyámmal mindketten olyan házastársra találtunk, aki a szívéen viselte a jövőt, és hajlandó volt dolgoz-

ni is érte. Élni és dolgozni a családért, és közben azért is, hogy ne vesszen kárba a szüleink, nagyszüleink, déd- és ükszüleink, az összes felmenőink sok-sok nemzedéknyi fáradozása, szeretetteljes gyermeknevelő gondoskodása. Hogy ne szakadjon meg az a ki tudja, hány évezreddel ezelőtt indult láncolat, amely velünk máig elért, és amelynek mi is fontos láncszemei vagyunk.

Mert minden láncszem egyformán fontos, mindegyik kell ahhoz, hogy az élet eljusson az idők kezdetétől az idők végezetéig.

Mindegy-e, hogy hova születtem?

– Nekem teljesen mindegy, hogy itt születtem-e, vagy ezer kilométerrel keletre vagy nyugatra innen. Én ugyanúgy meglennék ott is, ahogy megvagyok itt is. Ott is megtalálnám a haverokat, ahogy itt is megtaláltam. Mindez csupán a véletlenül múlik – mondta valamikor, ifjúságunk kellős közepén egy valahai jó barátom.

Én hevesen ellenkeztem, bizonygattam, hogy nem, ez egyáltalán nem mindegy. Ha ezer kilométerrel arrébb született volna, nem ugyanaz az ember lenne, aki itt. Szinte semmiben nem lenne ugyanaz. Hiába érveltem, nem sikerült meggyőzőm őt, makacsul állította, hogy ő bizony ugyanaz lenne, bárhová is született volna a világon.

Abban persze egyetértettünk, hogy az, aki – mondjuk – 1000 kilométerrel odébb született, ott is ugyanúgy megtalálhatja a maga haverjait, ott is ugyanúgy lehet vidám, huszonéves fickó, mint ő itt, Magyarországon. De abban már nem, hogy szinte minden másban különböznének egymástól.

Hirtelen kedvem támadt elmesélni neki egy élményemet. A jól sikerült érettségi jutalmául IBUSZ-utazásra mentünk bátyámmal az egykori Kelet-Németországba, egy északi-tengeri üdülővároskába. Az utazás hosszú volt, délután indultunk, a vonatban töltöttük az éjszakát, és csak a következő este érkeztünk meg végcélunkhoz, Warnemündébe.

Szerencsés voltam, mert a mellettem ülő két útitárs felmászott az ülések fölötti csomagtartókba aludni, így az egész padot egyedül birtokolhattam éjszaka. Fejem alá tettem a sporttáskámat, és viszonylag kényelmesen aludtam. A hajnali fény aztán korán felébresztett, és az első pillan-

tásom a széles vonatablakon át egy esőben ázó, zöld síkságra esett, amelyen fekete-fehér foltos tehének legelésztek, azaz inkább felemelt fejű bámultak a mellettük elhúzó szerelvényre. Csodálkozó nagy, kerek szemükre, rózsaszín szélű fehér szájukra ma is jól emlékszem. Nálunk annak idején még nem tenyésztették a kelet-fríz vagy a holland fajtájú szarvasmarhát, nálunk a tehén egyértelműen vörös-tarka volt, hát elsőre nem is akartam elhinni, hogy van ilyen, hogy lehet fekete-fehér foltos is. Azt hittem, hogy még alszom. Álomszerűnek tűnt az egész: a harsány zöld mező, a sűrű esőben ázó vidék, és rajta ezek a furcsa jószágok. Aztán, hogy bár egyre távolodott, de csak nem akart elmúlni a szokatlan kép, rá kellett jönnöm, hogy nem álmodom, csak nem otthon vagyok. A vonat egész éjszaka robogott, és olyan vidékre érkezett velünk, ahol még a marhák, még a fű, a fa, de még az eső is más, mint otthon.

De nem csak ilyen külsőségekben különbözünk egymástól mi, más országban, más földrészen és kultúrában született emberek – sőt még az állatok is. Különbözik a történetünk, a családknak és a hazánknak a története is, amely sok-sok generációra visszamenőleg meghatározta a felmenőink sorsát, és ma is a mi sorsunkat is meghatározza. Különböznek a génjeinkben hordozott közös tapasztalatok, a nyelvünk, a gondolkodásmódunk, a dalaink, a szokásaink. Különbözik a hitünk, az Istenhez fűződő kapcsolatunk, az egymás iránti elkötelezettségünk, a hűségünk vagy hűtlenségünk, a bajban való kitarásunk, a segítőkészségünk, a jellemünk. Különböznek a reményeink és félelmeink, a jó- és rosszkedvünk. Különböznek az ideáljaink és a magunk elé kitűzött célok is. Mindabban, amik és amilyenek vagyunk, annak a közösségnek a sorsa, tapasztalata, karaktere tükröződik vissza, amelyhez tartozunk.

Ezért még azok a honfitársaink is, akik szívesen élcelődnek a nemzeti összetartozás gondolatán, és magukat hivalkodóan európainak vagy éppen világpolgárnak mondják, még ők is, ha Magyarországon nőttek fel, minden jellegzetes tulajdonságukban és szokásukban felismerhetően a hazánk fiai.

Éppúgy, mint mi, akik tudatosan megéljük és értékeljük azt a tényt, hogy magyarnak születünk.